

“... AMB LES GLÒRIES SE OLVIDEN LES MEMÒRIES...”

Aquesta és una de aquelles locucions que tenen un significat immediat i eloqüent, i amb un significat traslladat recorda com a voltes per amagar les taques del pit hi és qui se posa les medalles.

O amb un llenguatge més colorit i popular, el mateix concepte i el mateix ensenyament és contingut en l'expressió del “poll revodit”: a voltes qui ve de condicions humils i troba, per fortuna, condicions millor arribant a ésser cosa, cau en l'oblit, no recorda o no vol recordar, probablement perquè se'n vergonya, tot allò que fa referiment o se pot associar a les seues condicions el sou passat, i inevitablement no se recorda més i no reconeix més també aquells que una volta eren los sous amics i l'ambient social en el qual és creixit i ha vivit.

De cert aquesta manera de diure no se vol referir solament a singles persones, sinó també a situacions de qualsevol gènere. Si allarguen el concepte i l'ensenyament al món modern, per exemple al món de l'informació,

sigui en televisió o als jornals, quantes voltes assistim a una manera estranya de presentar el complex de les notícies i notem que amb excessiva insistència parlen sempre de la mateixa notícia a tal punt que a la fi més de un lector o telespectador se posa inevitablement la demana i li ve justament el suspecte que tot fa part de un projecte que mira a amagar o fer esbambiar altres coses, que la gent volen que olvidin.

És un poc com pot succeir quan sem a davant a un prestidigitador, que per fer i realitzar en la manera més segura lo sou prestigi parla sempre i se mou, a voltes amb una mà que té sempre en moviment per distrair lo públic, en manera que no vegi lo que fa amb l'altra mà.

Un fet, podem diure psicològic, que representa la força de un bon presti gitador o de un il·lusionista, als quals tantes persones creun i dels quals se fien totalment i sense condicions.

Com podem veure una locució que se pot aplicar així com és o

amb significats analògics en tantes ocasions i situacions.

Tota l'Alguer coneixeva, i els més ancians recorden encara, un episodi de tants anys enrera de un modest treballador que és anat en Amèrica, emigrat per treball, com miliars de altres persones de aquell temps, i que havia fet fortuna (pareix): tornat a l'Alguer tots lo coneixeven amb lo xisto, això li dava un poc de fastidi, i era sòlit diure: “*No me digueu qui era, dieu-me qui só*”. Dar aquella resposta i fer aquella consideració segurament no li feva plaier. Segurament si aquell treballador no fóra estat de origen social pobre, alhora fóra estat diferent: la gent hipòcritament no 'l fóra notat ni fet pesar, també si la “gloria”, la “fortuna” i la “moneda” la fossi feta no sempre ni propi honestament: tots foren olvidat els orígens.

És aquest un dels casos i una de les situacions en les quals no sempre “*amb les glòries se poden olvidar la memòries*”.

Vito Loy